

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 107 - Afgiftekantoor: Brussel V - juni 2019 - info@idefisc.be

25 jaar Associatie Afschrift

Save the Date !

Ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de Associatie Afschrift organiseert Idefisc op donderdag 26 september 2019 vanaf 13u30 samen met de Associatie een congres, gevolgd door een receptie.

Editoriaal

Een toekomst vol gevaren

We zijn het gewoon dat de veiligheid en de vrijheid van de burgers niet gegarandeerd worden van zodra het parlement in zitting is. Gewoon omdat de wetgevende macht de enige is die de vrijheid in gevaar kan brengen door nieuwe sancties uit te vaardigen voor nieuwe gedragingen en het vermogen van iedereen door de belasting te stemmen.

Het is op vandaag in het bijzonder zo na de verkiezingen van 26 mei 2019.

De vorige coalitie, die in theorie deze was die het minst een bedreiging vormde voor de belastingplichtige, zal in ieder geval niet verdergezet worden, bij gebrek aan een parlementaire meerderheid. Ze is bovendien bijzonder ontgoochelend

geweest voor de belastingplichtige aangezien ze zelf de belastingen niet verlaagd heeft, maar zich beperkt heeft tot het verlagen van het groeipercentage.

De winnende partijen, van het extreem links in Wallonië tot het extreem rechts in Vlaanderen (VB) hebben gelijkaardige programma's, zoals vaak het geval is, die enorme belastingverhogingen inhouden.

De bezorgdheden rond het klimaat van andere partijen zullen gepaard gaan met grote uitgaven en een vermindering van de economische activiteit, wat enkel kan leiden tot nog meer wettelijke heffingen. Bovendien is de link die kunstmatig door sommige van die partijen werd gelegd tussen de klimaatpolitiek

en een nog grotere herverdeling dan deze die reeds in West-Europa wordt toegepast, ook een mogelijke oorzaak van belastingverhoging.

In die context is het vermogen, niet altijd even logisch, het voorwerp van het maximum aan hebzucht. Het zijn dus de eigenaars van onroerend goed en de bezitters van roerende goederen die zich het meest zorgen moeten maken.

Thierry AFSCHRIFT

De klauwen van de beer

De gadgets om fiscale fraude te bestrijden

De politieke partijen geven blijk van een uitzonderlijke inventiviteit, niet alleen om nieuwe belastingen te creëren en in te beelden, maar ook om nieuwe methodes ontwikkelen om fraude te bestrijden. Gedurende vele jaren, en tot voor kort, bestond er in België een Staatssecretaris voor fiscale fraudebestrijding. Het nut van dit gadget was op z'n minst betwistbaar. Er bestond een FOD Financiën en een grote belastingadministratie waarvan het aantal personeelsleden bijzonder hoog was in vergelijking met de gecontroleerde bevolking. We zien niet echt in waarin een politieker, en een kabinet, op enigerlei wijze de efficiëntie van deze administratie zou kunnen uitbreiden.

Als het enkel gaat om het vaststellen van de verschuldigde belastingen, daarvoor bestaat de fiscus en is er geen reden om er nog een extra ministerie aan toe te voegen. Als het gaat om de justitiële strijd tegen de fraude, op strafrechtelijk gebied, dat is niet het probleem van de uitvoerende macht en dus een Staatssecretaris, maar wel het probleem van justitie. Staatssecretarissen die deze functie hebben uitgeoefend, waren tot nu ofwel bijzonder incompetent om zich daarmee bezig te houden ofwel ideologen die bereid waren om het ertegen op te nemen met geld.

Onlangs had een politieke partij de creatie van een autonoom agentschap voorgesteld dat belast is met de strijd tegen de fraude en dat afhangt van de Eerste Minister en niet van de FOD Financiën. Over het idee van eerder een autonoom agentschap dan een administratie dat afhangt van een minister kan gediscuteerd worden en werd in verschillende landen met diverse uren toegepast. Daarentegen betekent het behouden van de belastingadministratie in een ministerie, de FOD Financiën, en belast met de strijd tegen de fraude een aparte autonome administratie, duidelijk het creëren van bevoegdheidsconflicten terwijl er soms reeds van die conflicten bestaan tussen het Parket en de administratie, wat aanleiding geeft tot een specifieke procedure genaamd "*una via*".

Tenslotte kunnen we ons de vraag stellen waarom een bijzonder agentschap of een bijzonder ministerie nodig is om zich bezig te houden met een gedrag dat gekwalificeerd wordt als misdrijf. Men zou dus, ongetwijfeld zonder meer rechtvaardigingsgronden, een Staatssecretariaat voor de strijd tegen terrorisme of tegen drugs kunnen creëren.... De realiteit is dat de politici, die maar middelmatig geïnteresseerd zijn in de strijd tegen fiscale fraude, zeer graag hun naam geven aan een duur en inefficiënt gadget, maar dat wel van hen doet spreken.

Editoriaal

Een toekomst vol gevaren	1
Afschaffing van de afzonderlijke bijdrage van 5% voor de KMO's die hun bedrijfsleider niet voldoende vergoeden	4
Valt de gemeenrechtelijke vennootschap onder het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen ?	5
Recht op rechtszekerheid : het HJEG veroordeelt de retroactiviteit opnieuw	6
Verzoek tot ambtshalve ontheffing verkregen in het kader van het VAA voor gratis huisvesting	8
Het recht op inzage in zijn fiscaal dossier in het kader van een bezwaar	9
Bezoldigingen verkregen in het Groothertogdom Luxemburg : wanneer zijn deze vrijgesteld?	10

Afschaffing van de afzonderlijke bijdrage van 5% voor de KMO's die hun bedrijfsleider niet voldoende vergoeden

In het kader van de recente hervorming van de vennootschapsbelasting, werden diverse fiscale maatregelen uitgevaardigd om het belastingtarief voor vennootschappen te verlagen. Een van de belangrijkste resultaten van deze hervorming betreft de KMO's voor wie het belastingtarief werd verlaagd tot 20% op de eerste schijf van 0 tot 100.000 euro belastinggrondslag.

Dit preferentiële belastingtarief, a priori zeer voordelig, werd echter getemperd door diverse compenserende maatregelen die enerzijds bestemd waren voor de financiering van de hervorming en anderzijds om te voorkomen dat zelfstandigen in de verleiding komen om naar een vennootschap over te stappen enkel om van dit preferentieel tarief te kunnen genieten.

Onder hen heeft men de verhoging van de minimumvergoeding van de bedrijfsleider die – herinnert u zich nog - de voorwaarde is om te kunnen genieten van het verlaagd tarief van vennootschapsbelasting van 20% ten

voordele van de KMO's. Bij deze hervorming werd beslist om deze “minimumvergoeding” op te trekken van 36.000 euro naar 45.000 euro (Wanneer de vergoeding lager is dan 45.000 euro moet deze vergoeding die ten laste is van het resultaat van belastbare periode gelijk of hoger

“

Omdat ze fel bekritiseerd werd, werd deze afzonderlijke bijdrage van 5% op 3 april laatstleden afgeschaft.

Voortaan zullen de KMO's die niet voldoen aan het criterium van “minimumvergoeding” steeds uitgesloten worden van het preferentieel belastingregime van 20%, maar zullen ze daarentegen niet meer onderworpen worden aan deze boete van 5%.

”

zijn dan het belastbaar inkomen van de vennootschap). Maar dat is niet alles....

De hervorming hield ook een sanctie in voor de KMO's die deze voorwaarde van “minimumvergoeding” niet respecteerden. Deze verloren niet alleen het recht op het genieten van het verlaagde belastingtarief van

20%, maar bovendien, werden zij onderworpen aan een afzonderlijke bijdrage van 5%, berekend op basis van het positieve verschil tussen enerzijds het bedrag van 45.000 euro (of als die lager was, het minimumbedrag vereist als vergoeding zoals bedoeld in artikel 215, paragraaf 3, 4° WIB92) en anderzijds de grootste vergoeding die de vennootschap toekent aan één van haar bedrijfsleiders.

Omdat ze fel bekritiseerd werd, werd deze afzonderlijke bijdrage van 5% op 3 april laatstleden afgeschaft.

Voortaan zullen de KMO's die niet voldoen aan het criterium van “minimumvergoeding” steeds uitgesloten worden van het preferentieel belastingregime van 20%, maar zullen ze daarentegen niet meer onderworpen worden aan deze boete van 5%.

Het lijkt ons overigens nuttig om te preciseren dat deze boete die uit het Wetboek van inkomstenbelastingen “geschrap” werd, moet beschouwd worden alsof ze nooit heeft bestaan; wat betekent dat ze niet zal toegepast worden voor het aanslagjaar 2019 (inkomsten 2018).

Chloé BINNEMANS

Valt de gemeenrechtelijke vennootschap onder het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen ?

De gemeenrechtelijke vennootschap (burgerlijke vennootschap) viel de laatste maanden reeds onder de nieuwe verplichting tot inschrijving in de Kruispuntbank van Ondernemingen en hierdoor, binnenkort verplicht, onder de aangifte van haar economische begunstigden in het centraal UBO-register.

Het nieuwe Wetboek van vennootschappen en verenigingen werd onlangs van kracht; het vormt een fundamentele herziening van het juridisch regime van alle vennootschapsvormen.

Onder deze de gemeenrechtelijke vennootschap, voortaan genoemd “*de maatschap*”, in België gebruikt door vele families om vermogens- of successieplanning te regelen, dit alles aan de *pater familias* de mogelijkheid biedend om een zekere controle of het overdragen vermogen te behouden.

Statuut van het vermogen van de maatschap: optionele rechtspersoonlijkheid

De juridische status van het gemeenschappelijk vermogen bedoeld voor

de werking van de vennootschap blijft een contract waarmee bepaalde goederen in onverdeeldheid worden gebracht en voortaan op onverdeelde wijze toebehoren aan verschillende vennoten, zonder toe te behoren aan een entiteit met een afzonderlijke rechtspersoonlijkheid.

Voortaan zal de maatschap echter de rechtspersoonlijkheid kunnen verkrijgen als het dit wenst; dit is echter niet verplicht. In dat geval zal het een vennootschap onder firma of een commanditaire vennootschap worden, naar keuze van de vennoten.

De verhalen van schuldeisers worden hierdoor niet gewijzigd: de persoonlijke schuldeisers van de maatschap hebben een verhaal op het onverdeeld maatschappelijk vermogen alsook op het eigen vermogen van de vennoten, terwijl de persoonlijke schuldeisers van een vennoot enkel beslag kunnen leggen op zijn vermogen, waarvan een deel van het onverdeeld vermogen deel uit maakt, beperkt tot de deelneming van deze vennoot in de maatschap, en tot de winsten die hem werden uitgekeerd.

De uitgevoerde inbrengen in de maatschap en de fiscale gevolgen

Voorheen, aangezien de maatschap noch rechtspersoonlijkheid, noch een apart vermogen had van dat van haar vennoten, was een persoon die een goed in een maatschap inbracht niet lager de enige eigenaar van dat goed, maar bleef er één van de onverdeelde eigenaars van, zonder dat er een overdracht van eigendom was.

Door het begrip van afzonderlijk vermogen van de maatschap voortaan tot regel te verheffen, verduidelijkt artikel 4:13 van het nieuwe Wetboek bepaalde fiscale gevolgen.

Zo brengt de inbreng in een maatschap, ook wanneer het aandeel van de vennoten in de ingebrachte goederen niet gewijzigd is, enerzijds de realisatie van ingebrachte goederen in hoofde van de inbrenger met zich mee en anderzijds ook de bepaling van een aankoopwaarde, op boekhoudkundig vlak, in hoofde van de begunstigde van de inbreng.

Dit leidt tot een verduidelijking van de gevolgen van dergelijke inbreng (die controversieel waren, op z'n minst voor de inbreng van onroerende goederen) op fiscaal vlak.

Reeds in 2017 was de DVB van mening dat de registratierechten verschuldigd waren, ten belope van het inbrengrecht, van 0% (roerende inbrengen en inbrengen van handelsgebouwen), 10% (inbrengen van woongebouwen, Vlaams Gewest) of 12,5% (inbrengen van woongebouwen, Brussels Hoofdstedelijk Gewest en Waals Gewest).

Dit standpunt van de administratie lijkt ondersteund te worden door de nieuwe opstelling van de tekst.

Derhalve zal ook rekening moeten gehouden worden met de meerwaarde die zou kunnen gerealiseerd worden bij de overdracht in

hoofde van de inbrenger (bepaalde onroerende meerwaarden zijn belastbaar en vallen zelfs onder de personenbelasting), en we zullen dus nog meer voorzichtigheid aan de dag leggen dan in het verleden

“

Er zal ook rekening moeten gehouden worden met de meerwaarde die zou kunnen gerealiseerd worden bij de overdracht in hoofde van de inbrenger (bepaalde onroerende meerwaarden zijn belastbaar en vallen zelfs onder de personenbelasting), en we zullen dus nog meer voorzichtigheid aan de dag leggen dan in het verleden teneinde minder voordelige fiscale gevolgen te vermijden.

Daarentegen als het onroerend goed daarna opnieuw wordt overgenomen door één van de vennoten die de onverdeelde delen van deze medevennoten overkoopt, is het daarmee overeenstemmende verkooprecht niet meer verschuldigd en kan enkel het recht van verdeling kunnen toegepast worden.

teneinde minder voordelige fiscale gevolgen te vermijden.

Daarentegen als het onroerend goed daarna opnieuw wordt overgenomen door één van de vennoten die de onverdeelde delen van deze medevennoten overkoopt, is het daarmee overeenstemmende verkooprecht niet meer verschuldigd en kan enkel het recht van verdeling kunnen toegepast worden.

Fiscale transparantie van de maatschap inzake directe belastingen

De maatschap zal fiscaalgezien transparant blijven: elke vennoot is onderworpen aan de belasting die hem eigen is om zijn deel van de inkomsten van de maatschap, zonder wijziging van de aard van deze inkomsten, noch van de datum van hun toekenning – met andere woorden exact alsof de maatschap niet zou bestaan. Op dat vlak is dus niets veranderd.

De drie veranderingen aan het juridisch regime van de maatschap die tijdens het laatste jaar werden gerealiseerd, rechtvaardigen zonder twijfel het herbekijken van de bestaande maatschappen, teneinde na te gaan of zij weldegelijk conform zijn met deze diverse wijzigingen.

Séverine SÉGIER

Recht op rechtszekerheid : het HJEG veroordeelt de retroactiviteit opnieuw

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft onlangs bevestigd dat het recht van de Europese Unie zich verzet tegen de retroactieve toepassing van een afwijkende bepaling, wanneer de afwijkende handeling niets zegt over haar inwerkingtreding of de startdatum van haar toepassing, *en dit zelfs wanneer die Lidstaat de wens heeft uitgedrukt dat die derogatie met retroactief effect toegepast wordt.*

De vraag voor een prejudiciële beslissing betrof de interpretatie van een beslissing van tenuitvoerlegging van de Raad van 10 december 2015 die Hongarije toeliet om een afwijkende maatregel op artikel 193 van de BTW-richtlijn toe te passen, in dit geval een systeem van autoliquidatie.

Het mechanisme van autoliquidatie van BTW bestaat uit het omkeren van de BTW-schuldige. In principe wordt de BTW gefactureerd door de dienstverlener of de verkoper die de int en doorstort naar de Schatkist. De autoliquidatie van BTW betekent, voor de verkoper of de dienstverlener, die factureert zonder belasting, dat de klant belast is met het betalen van de BTW aan de belastingen.

De vennootschap die haar maatschappelijke zetel in Hongarije heeft, had als activiteit het ter beschikking stellen van interim personeel en elke andere vorm van ter beschikking stellen van human resources. Met het oog op het leveren van deze diensten aan haar klanten heeft de vennootschap in 2015, middels dienstverleningscontracten, een beroep gedaan op andere handelsvennootschappen die hun werknemers ter beschikking stelden van klanten van de Hongaarse vennootschap. De vennootschap heeft de facturen die zij van deze vennootschappen kreeg en die volgens de regel van de gewone belasting waren opgesteld, aanvaard

Het Hof van Justitie zal dit retroactief effect van de Hongaarse nationale wet censureren.

Ze zal inderdaad de vennootschap in het gelijk stellen die, bij gebrek aan uitdrukkelijke bepalingen betreffende haar retroactieve toepassing, aanvoerde dat de beslissing tot tenuitvoerlegging van de Raad van 10 december 2015 niet kon toegepast worden door de Hongaarse regering voor de bekendmaking van deze beslissing aan Hongarije, wat gebeurd is op 11 december 2015.

Deze beslissing vermeldde inderdaad nergens de datum van haar inwerkingtreding of de datum vanaf dewelke de afwijking die zij voorziet van toepassing werd. Ze vermeldde ook de periode niet tijdens dewelke haar gevolgen zich uitstrekken, zich beperkend tot het voorzien van haar vervaldatum die vastgesteld werd op 31 december 2017.

De redenering van het Hof is interessant want ze herhaalt vele belangrijke principes in fiscale zaken.

Eerst en vooral de restrictieve interpretatie van afwijkende principes: het Hof zegt dat het artikel dat de Lidstaten toelaat op een beroep te doen op het mechanisme van autoliquidatie krachtens welke de BTW-schuldige de ontvangende belastingplichtige is van de verrichting die onderworpen is aan de BTW, een uitzondering op het principe inhoudt dat in artikel 193 van die richtlijn is opgenomen en bijgevolg het onderwerp moet zijn van een strikte interpretatie.

En dan het recht op rechtszekerheid: het Hof herhaalt dat het beginsel van rechtszekerheid dat deel uit maakt van de algemene beginselen van het recht van de Unie, meer bepaald, eist dat de rechtsregels duidelijk, precies en voorzienbaar zijn in hun gevolgen.

Het Hof zegt dat, met het oog op het respecteren van de beginselen van rechtszekerheid en de bescherming van het gerechtvaardigd vertrouwen, de basisregels van het recht van de Unie in principe moeten geïnterpreteerd worden alsof ze enkel gericht zijn op verworven rechten na hun inwerkingtreding. Zo verzet het beginsel van de rechtszekerheid zich er de regel tegen dat de draagwijdte in de tijd van een handeling van de Unie haar startpunt vastgelegd ziet voor haar publicatie of haar bekendmaking. Bijgevolg, bij gebrek aan elke indicatie, in de beslissing tot tenuitvoerlegging, met betrekking tot haar retroactieve toepassing, sluit het Hof elk retroactief effect aan de beslissing van 10 december 2015 uit.

Dit arrest is belangrijk want het is een bekrachtiging van belangrijke beginselen van fiscaal recht die de rechten van de belastingplichtige beschermen, in het bijzonder, de strikte interpretatie van afwijkende bepalingen en het recht op rechtszekerheid.

Pascale HAUTFENNE

“

Dit arrest is belangrijk want het is een bekrachtiging van belangrijke beginselen van fiscaal recht die de rechten van de belastingplichtige beschermen, in het bijzonder, de strikte interpretatie van afwijkende bepalingen en het recht op rechtszekerheid.

”

De belastingadministratie van Hongarije was van mening dat het systeem van autoliquidatie in realiteit van toepassing was op de verrichtingen sinds 1 januari 2015 krachtens het Hongaars nationale recht. Echter, de beslissing van de Raad, die in afwijking van artikel 193 van de BTW-richtlijn aan de Hongaarse regering had toegelaten om de belasting door autoliquidatie op te leggen, dateerde van 10 december 2015.

Verzoek tot ambtshalve ontheffing verkregen in het kader van het VAA voor gratis huisvesting

Tijdens het IDEFISC-seminarie van 13 juni 2018 hadden we het over de nieuwe rechtspraak betreffende de evaluatie van het VAA van de gratis terbeschikkingstelling van een woning aan een bedrijfsleider.

Ter herinnering, artikel 18, § 3, paragraaf 2, b) van het oude KB/WIB 92 bepaalde de evaluatie van het VAA door een onderscheid te maken in functie van de natuurlijke persoon of rechtspersoon die de woning ter beschikking stelde.

Het VAA in hoofde van de bedrijfsleider werd zo vermenigvuldigd met een coëfficiënt van 3,8 wanneer de woning ter beschikking werd gesteld door een rechtspersoon.

Het Hof van Beroep van Gent had in haar arrest van 24 mei gesteld dat dit onderscheid het grondwettelijk beginsel van gelijkheid schond zodat in alle gevallen de enige evaluatieregule, zijnde 100/60 van het geïndexeerde KI, diende toegepast te worden.

In haar omzendbrief 2018/C/57 van 15/05/2018 stelde de administratie uitdrukkelijk dat zij voldeed aan deze rechtspraak en dat ze de basisregel zonder enig onderscheid zou toepassen.

De administratie stelde in haar omzendbrief ook dat deze enige evaluatie toepasselijk was in elk stadium van de procedure tot aan de inwerkingtreding van nieuwe bepalingen maar verwierp echter wel de mogelijkheid voor de belastingplichtige om een verzoek tot ambtshalve ontheffing in te dienen.

Bij Koninklijk Besluit van 7 december 2018 werd er beslist dat het VAA moest bepaald worden door de basisregel vermenigvuldigd met 2 ongeacht de persoon die ter beschikking stelt. Deze nieuwe regel is van kracht voor de voordelen die betaald of toegekend werden vanaf 1 januari 2019.

Voor de vorige jaren ondersteunden we dat een verzoek tot ambtshalve ontheffing kon ingediend worden op grond van het feit dat deze rechtspraak van het Hof van Beroep van Gent nieuw is.

Artikel 376, § 1ste van het WIB 92 voorziet inderdaad een procedure van ambtshalve ontheffing wanneer zich nieuwe feiten of elementen zouden voordoen, op voorwaarde dat:

1. Deze toeslagen door de administratie werden vastgesteld of aan haar werden gesignaleerd door de belastingplichtige of door zijn echtgeno(o)t(e) op de goederen waarvan de belasting invorderbaar werden, **binnen de vijf jaar te rekenen vanaf 1 januari van het jaar waarin de belasting werd gevestigd;**

2. De belasting niet het voorwerp was van een bezwaar dat aanleiding gaf aan een definitieve beslissing ten gronde.

De administratie beperkt zich echter tot het verwerpen van verzoeken tot ambtshalve ontheffing op grond van het feit dat een wijziging van rechtspraak niet beschouwd wordt als een nieuw element conform artikel 376 § 2 van het WIB 92.

In een arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 november 2006 werd nochtans impliciet erkend dat een beslissing van een rechtbank die uitspraak doet over de wettelijkheid van een norm een nieuw feit is.

Dit standpunt werd bevestigd door een vonnis van 31 januari 2019 van de Rechtbank van Gent.

De Rechtbank heeft inderdaad het verzoek tot ambtshalve ontheffing toegekend op grond van het feit dat het arrest van 24 mei 2016 een nieuw feit is.

Net zoals het Grondwettelijk Hof erkent dat een antwoord op een prejudiciële vraag dat beslist dat een wettelijke bepaling het gelijkheidsbeginsel schendt, heeft de Rechtbank gesteld dat de beslissingen van Hoven en Rechtbanken die beslissen over de ongrondwettelijkheid van een wettelijke bepaling moeten gelijkgesteld worden met een nieuw feit.

De Rechtbank heeft bovendien onderlijnd dat de Administratie toe-

geeft dat arresten van het Grondwettelijk Hof en van het EHvJ een nieuw feit zijn en geen wijziging van rechtspraak.

Het recht op inzage in zijn fiscaal dossier in het kader van een bezwaar

belastingplichtige zijn nochtans niet onverenigbaar. Het volstaat voor de FOD Financiën om een procedure in te voeren voor het digitaal consulteren van het digitale fiscale dossier. Bij gebrek hieraan worden deze fundamentele rechten – om gehoord te worden en inzage te hebben in zijn dossier – gewoonweg niet gerespecteerd.

Laten we nog eens herhalen waar deze rechten hun oorsprong vinden:

- Enerzijds in artikel 374 paragraaf 3 van het WIB 92 : *“Indien de eiser dit geëist heeft in zijn bezwaar, zal hij gehoord worden. Hiervoor zal hij uitgenodigd worden om zich aan te bieden binnen de dertig dagen”*
- Anderzijds in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van de administratie : *“het recht om een administratief document van een federale administratieve autoriteit te consulteren en een afschrift van dit document te krijgen, bestaat erin dat iedereen, volgens de voorwaarden voorzien in deze wet, ter plaatse kennis kan nemen van elk administratief document, uitleg kan krijgen over zijn zaak en er informatie kan over krijgen in de vorm van een afschrift”*.

Als de eerste tekst specifiek is voor de administratieve bezwaarprocedure (en leidt tot de nietigheid van de directorale beslissing die zou genomen zijn zonder dat recht werd gedaan aan het verzoek), heeft de

Net zoals het Grondwettelijk Hof erkent dat een antwoord op een prejudiciële vraag dat beslist dat een wettelijke bepaling het gelijkheidsbeginsel schendt, heeft de Rechtbank gesteld dat de beslissingen van Hoven en Rechtbanken die beslissen over de ongrondwettelijkheid van een wettelijke bepaling moeten gelijkgesteld worden met een nieuw feit.

De Rechtbank heeft bovendien onderlijnd dat de Administratie toegeeft dat arresten van het Grondwettelijk Hof en van het EHvJ een nieuw feit zijn en geen wijziging van rechtspraak.

Door een bezwaar in te dienen tegen een belasting die men opgelegd krijgt en die men betwist, is het fundamenteel – lijkt ons – om enerzijds zijn recht om “gehoord te worden” (door de ambtenaar die zal belast worden met het onderzoek van dit bezwaar) en anderzijds om zijn “recht op inzage” in zijn fiscaal dossier te gebruiken. De uitoefening van deze rechten maakt het inderdaad mogelijk om uw standpunt te laten horen aan de ambtenaar die belast is met het onderzoek van het bezwaar en, soms, te vermijden dat een lange en dure gerechtelijke procedure moet opgestart worden.

De uitoefening van deze rechten moeten dan ook nog effectief zijn.

Dit is niet het geval wanneer de ambtenaar – die de belastingplichtige ontvangt – hem een bijna leeg dossier ter beschikking stelt, omwille van het feit dat alles elektronisch wordt bewaard en dat, met uitzondering van het bezwaar zelf (wat de belastingplichtige zou moeten hebben), “er niets meer geprint wordt”.

Deze manier van werken, ook al beschermt ze de planeet, zorgt daarentegen voor een schijnvertoning van respect voor de rechten van de belastingplichtige. Het respecteren van de planeet en het respecteren van de

Dit vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Gent zal zeker het voorwerp zijn van een beroep ingesteld door de Belgische Staat, maar is een eerste beslissing die toelaat het standpunt dat wij ondersteunden tijdens ons seminarie te bevestigen!

Dorian VANDENSTEEN

tweede tekst daarentegen een algemene strekking en laat ze in werkelijkheid aan elke rechtzoekende toe om een administratief stuk te kunnen consulteren (en a fortiori dus een stukkenbundel) die hem betreft en er een afschrift van te krijgen (op voorwaarde dat dit gevraagd wordt conform de voorwaarden voorzien in artikel 5 van de wet van 11 april 1994).

Het ter beschikking stellen van de belastingplichtige van een (papier) dossier die bijna niks bevat omdat het dossier gedigitaliseerd is, beantwoordt aan geen enkele uitzondering die voorzien is door de Wet en die door de Raad van State werden aangegeven. Daar is er dus duidelijk sprake van schending van de grondrechten, wat de FOD Financiën niet kan goedkeuren en de belastingplichtigen en hun raadgevers moeten aangeven.

Toegepast op de bezwaarprocedure is dit recht het voorwerp geweest van belangrijke commentaren in een administratieve omzendbrief nr. Ci.RH.863/530.827 dd. 18.09.2000 die gepubliceerd werd op de website van de FOD Financiën, die meer bepaald het feit benadrukt dat het dossier alle stukken van het fiscaal dossier van de belastingplichtige moet bevatten, met inbegrip van het verslag van de ambtenaar die belast is met het onderzoek van het bezwaar, de aangiften die aan de administratie werden overgemaakt, de documenten en inlichtingen die, met de toelating van de Procureur-Ge-

neraal of de Auditeur-Generaal, verzameld werden in een dossier betreffende een gerechtelijke procedure, enz.

In een arrest van 9 juli 1999 heeft de Raad van State herhaald dat *“het recht op het inkijken van elk administratief document en er een afschrift van te krijgen, behalve in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, is een grondrecht dat gewaarborgd wordt door artikel 32 van de Grondwet; dat iedereen een dadelijk belang heeft om te handelen met het oog op de inachtneming van dat recht en de weigering om inzage te krijgen te laten vernietigen”* en dat *“de uitzonderingen waarin het voormelde artikel 6 voorziet, limitatief worden opgenoemd en strikt moeten worden geïnterpreteerd en niet systematisch kunnen worden aangevoerd tot staving van elke weigering om inzage te krijgen van een fiscaal dossier zonder het beginsel van de openbaarheid van de bestuurshandelingen uit te hollen”*.

Het ter beschikking stellen van de belastingplichtige van een (papier) dossier die bijna niks bevat omdat het dossier gedigitaliseerd is, beantwoordt aan geen enkele uitzondering die voorzien is door de Wet en die door de Raad van State werden aangegeven. Daar is er dus duidelijk sprake van schending van de grondrechten, wat de FOD Financiën niet kan goedkeuren en de belastingplichtigen en hun raadgevers moeten aangeven.

Anne RAYET

Bezoldigingen verkregen in het Groothertogdom Luxemburg : wanneer zijn deze vrijgesteld?

De vraag betreffende de vrijstelling in België van bezoldigingen verkregen in het Groothertogdom Luxemburg door Belgische inwoners vormt de kern van vele geschillen met de Belgische belastingadministratie. Deze geschillen draaien rond de volgende principes.

Volgens het verdrag ter preventie van de dubbele belasting dat tussen België en het Groothertogdom Luxemburg werd ondertekend zijn de salarissen die een Belgische inwoner ontvangt ten titel van een job in loondienst enkel belastbaar in België *tenzij* de job in loondienst wordt uitgeoefend in het Groothertogdom. Indien de job wordt uitgeoefend in het Groothertogdom zijn de bezoldigingen die daarvoor ontvangen worden belastbaar in Luxemburg – en vrijgesteld in België (artikel 15 van het Verdrag).

In 2002 is het verdrag ter preventie het voorwerp geweest van een addendum met een belangrijke verduidelijking over de kwestie te weten wat men verstaat onder een job die “wordt uitgeoefend” in een andere verdragsluitende Staat (hypothetisch, het Groothertogdom Luxemburg): *“de job in loondienst wordt*

uitge oefend in een andere verdrag-sluitende Staat wanneer de activiteit waarvoor de lonen (...) worden betaald effectief in die andere Staat wordt uitgeoefend, met andere woorden wanneer de loontrekkende fysisch aanwezig is in die andere Staat om er zijn activiteit uit te oefenen”.

Dit vonnis is belangrijk want het legt het akkoord vast tussen de partijen (en dus van de Belgische belastingadministratie) om het bewijs van fysieke aanwezigheid in Luxemburg op basis van enkel twee elementen toe te laten: een attest opgesteld door een collega van de loontrekkende in toepassing van artikel 691/1 van het Gerechtelijk Wetboek enerzijds, en anderzijds een overzicht van de tankbeurten van volle tanken die een belangrijk aantal beurten van voltanken in het Groot-hertogdom aantonen.

Dit vonnis moet ook goedgekeurd worden want het toont aan dat het standpunt van de Belgische Staat geëvolueerd is (in de zin van de akkoorden van Gäichel VIII) en deze beslissing houdt dan ook een voorbeeld in van aanvaardbare toepassing van de bewijslast van de fysieke aanwezigheid op Luxemburgs grondgebied.

Anders gezegd, de Belgische inwoner die in België de vrijstelling vraagt van lonen die verkregen werden in het Groothertogdom moet het bewijs leveren van het feit dat deze lonen verkregen werden voor activiteiten die fysisch werden uitgeoefend op Luxemburgs grondgebied.

Het bewijs van de fysieke aanwezigheid wordt geleverd door verschillende feitelijke elementen zoals de arbeidsovereenkomst, brandstoffenoverzichten, telefoonoverzichten, bankuittreksels of ontvangstbewijzen die uitgaven in het Groothertogdom weergeven, toegangsbadges, notulen van vergaderingen, attesten van collega's, enz.

De Belgische belastingadministratie is veeleisend – en vaak te veel-eisend – in de beoordeling van het bewijs van fysieke aanwezigheid op Luxemburgs grondgebied.

Het is ook niet uitzonderlijk dat deze kwesties voor de rechtbanken worden gebracht aangezien het vaak moeilijk is voor een loontrekkende om het bewijs van aanwezigheid van dag tot dag te leveren.

Geconfronteerd met dit probleem zijn de ministers van financiën van Luxemburg en België overeengekomen dat “ het maar normaal is dat er niet van elke dag een bewijs van fysieke aanwezigheid op het grondgebied van een andere Staat kan geëist worden (akkoorden van Gäichel VIII van 5 februari 2015).

Een recente beslissing van de rechtbank van eerste aanleg van Luxemburg (afdeling Marche-en-Famenne) geeft een belangrijke vooruitgang weer over de kwestie van het vereiste bewijs (vonnis van 20 maart 2019 van de 12^e fiscale kamer).

Dit vonnis is belangrijk want het legt het akkoord tussen de partijen vast (en dus van de Belgische belastingadministratie) om het bewijs van fysieke aanwezigheid in Luxemburg op basis van enkel twee elementen toe te laten: een attest opgesteld door een collega van de loontrekkende in toepassing van artikel 691/1 van het Gerechtelijk Wetboek enerzijds, en anderzijds een overzicht van de tankbeurten van volle tanken die een belangrijk aantal beurten van voltanken in het Groot-hertogdom aantonen.

Het is waar dat de betrokken loontrekkende reeds het bewijs van andere elementen had geleverd, maar voor vorige aanslagjaren.

Dit vonnis moet ook goedgekeurd worden want het toont aan dat het standpunt van de Belgische Staat geëvolueerd is (in de zin van de akkoorden van Gäichel VIII) en deze beslissing houdt dan ook een voorbeeld in van aanvaardbare toepassing van de bewijslast van de fysieke aanwezigheid op Luxemburgs grondgebied.

Sylvie LEYDER

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**
in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE hoofdredacteur
en

Chloé BINNEMANS
Séverine SEGIER
Dorian VANDENSTEEN
Anne RAYET
Sylvie LEYDER

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

September 2019

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde infor-
matie is louter informatief. Het betreft
geen juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse tekst
wenst te ontvangen, kan u een e-mail
sturen aan info@idefisc.be. Wij passen
onze databank vervolgens in die zin
aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be